

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

részére

a

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság
útján (korábban már megküldve)

HIVATKOZÁSI SZÁM: **IV/656-1/2020.**

TÁRGY: **hiánypótlás** (hianypotlas@mkab.hu címen teljesítve)

Indítványozó: [REDACTED]

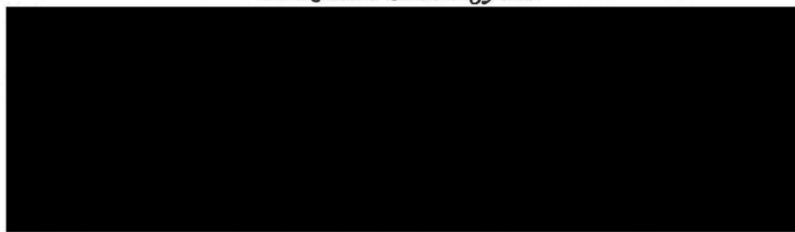
Jogi képviselő: dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd

BUDAPEST

elsőfokú ügyszám: 6.B.1832/2016/26.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, **dr. Kiss D. Csaba ügyvéd** (dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd; [REDACTED])
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] mint a fenti hivatkozási számú
eljárásban [REDACTED] (lakcím: [REDACTED]) elítélt,
mint **indítványozó** csatolt meghatalmazással igazolt védője, a Fővárosi Törvényszék, mint
másodfokú bíróság **24.Bf.8657/2018/9.** számú, 2019. május 15. napján meghozott ítéletével
ÉS a Fővárosi Ítéltábla **1.Bhar.233/2019/5.** számú, 2020. január 23. napján meghozott
végzésével **szemben**, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, illetve az
Alkotmánybíróságról szóló 2011. CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 27. § alapján, a
törvényes határidőn belül az alábbiak szerinti

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 24.Bf.8657/2018/9. szám alatt 2020. január 23. napján jogerőre emelkedett ítélete, valamint a Fővárosi Ítéletábrla 2020. január 23. napján kelt, 1.Bhar.233/2019/5. szám alatt meghozott végzése alaptörvény-ellenességét, mivel megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdései szerinti, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat és az ártatlanság vélelméhez fűződő alkotmányos alapjogomat, amelyre tekintettel kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék a fentiekben jelzett bírósági határozatokat az Abtv. 43. §-ának megfelelően megsemmisíteni.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő.

I. Alaki legitimáció

1. A jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozatok a Fővárosi Ítéletábrla 1.Bhar.233/2019/5. számú végzése folytán a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2020. január 23. napján jogerőre emelkedett 24.Bf.8657/2018/9. számú ítélete, amely rongálás vétség elkövetése miatt megállapította a terhelt bűnösségét és vele szemben pénzbüntetést szabott ki.
2. A panasz alapjául szolgáló ügyben a **Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság** (a továbbiakban: járásbíróság) által megállapított tényállás szerint [REDACTED] rendőr törzsszázslós indítványozó [REDACTED] napján 12 óra 24 perc és 12 óra 56 perc közötti időben [REDACTED] szintjén lévő parkolójában járt az [REDACTED] forgalmi rendszámú gépjárművével. [REDACTED] napját megelőzően az alapügy sértettje által használt [REDACTED] forgalmi rendszámú [REDACTED] gépkocsit ismeretlen személy, ismeretlen eszközzel végig karcolta a fenti helyen. A rongálás következtében [REDACTED] kár keletkezett.

[REDACTED]

A járásbíróóság ítéletének indokolásában figyelembe vette az indítványozó vallomását, a rendelkezésre álló tanúvallomásokat, igazságügyi antropológiai szakvéleményt, kamerafelvételeket és okiratokat is. Az indítványozó vallomásában tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Az indítványozó elmondása szerint azt nem tudja, hogy [REDACTED] napján volt-e a [REDACTED], az biztos, hogy [REDACTED] évben összesen kettő vagy három alkalommal volt ott, akkor is rövid időkre.

Elmondása szerint, elő szokott fordulni vele, hogy mint rendőr a parkolóházakban megfigyel különböző kocsikat, és ha bűncselekményre utaló jelet lát, akkor vagy intézkedik, vagy a kollégáknak azt jelzi, így előfordul az is, hogy a parkoló gépjárműveket körbejárja, azokba benéz és keresi a jeleket, amelyek bűncselekményre utalnak.

Az elsőfokú bírósági tárgyaláson az indítványozó fenntartotta nyomozati vallomását és előadta, hogy arra emlékszik, hogy leparkolt a gépkocsijával és ott állt egy autó, ami azonnal feltűnt neki, mert közel négy helyet foglalt el egy helyett. Pár másodpercig járta körbe, 10-15 másodpercnél nem volt több. A vezető oldalon látta a sérülést, az autó másik oldalán állt ő és nem a rongálás miatt járta körbe az autót. A kamerafelvételek elé tárását követően akként nyilatkozott, hogy a felvételeken nem ismeri fel magát.

[REDACTED] tanú feljelentésében elmondta, hogy [REDACTED] napján körülbelül [REDACTED] körüli időben beparkolt a [REDACTED] s szinten a [REDACTED] forgalmi rendszámú kék színű [REDACTED] típusú gépkocsival, lezárt majd otthagya. Körülbelül [REDACTED] körüli időben érkezett vissza, amikor észlelte, hogy autója ajtói meg vannak karcolva. Telefonon felhívta a [REDACTED] üzemeltetési vezetőjét, [REDACTED] és tájékoztatta a történetéről.

[REDACTED] elmondta, hogy visszanézte a kamerafelvételeket, azokon látszik, amint leparkol a kocsija mögé egy autó, egy [REDACTED] majd kiszállt belőle a sofőr és körbesétálta az autóját majd visszaül a kocsijába és kihajt a teremgarázból és a kihajtás során jól látható a forgalmi rendszáma.

[REDACTED] a tárgyaláson fenntartotta nyomozati vallomását és elmondta, hogy [REDACTED] onnan ismeri, hogy üzleti kapcsolatban van vele, mivel az ő cége takarítja körülbelül 10 éve [REDACTED], telefonszámát is ismeri. Elmondta, hogy az autót a férje javíttatta meg, az autójavító körülbelül 8-17 óráig van nyitva, az autót délelőtt vitte el javításra.

A járásbíróóság ítéletében a bizonyítékok értékelése alapján megállapította, hogy a lefoglalt kamerafelvétel nem rögzít elkövetési magatartást, és nem tartalmazza a sértetti parkolás teljes időtartamát sem, így más elkövető személye sem zárható ki, így az sem, hogy a rongálást a vádlott követte el. A vádlott előadását a rendelkezésre álló bizonyítékok nem cáfolták meg, ugyanakkor a sértetti előadást a parkolóházban való parkolását tekintve lényegében a [REDACTED] tájékoztatása nem támasztotta alá, így pedig kétségesé vált a kár keletkezésének pontos időpontja is, mely a sértetti parkolást a kezdetétől a végéig rögzítő kamerafelvétellel tisztázható lett volna, illetve egy személyre lett volna korlátozható az elkövető személye. A bizonyítási eljárás eredményeképpen a járásbíróóság 6.B.1832/2016/26. számú, 2018. március 27. napján kihirdetett ítéletével az indítványozó ellen rongálás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész fellebbezést jelentett be az indítványozó terhére a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett. Az indítványozó védője a felmentés jogcíme miatt élt fellebbezési jogával.

A **Fővárosi Törvényszék**, mint másodfokú bíróság 24.Bf.8657/2018/9. számú, 2019. május 15. napján kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlott bűnösségét a vád szerinti rongálás vétéségében megállapította.

A másodfokú ítélet ellen az indítványozó a tárgyaláson fellebbezést jelentett be. Az indítványozó védője fellebbezés írásbeli indokolásban részletesen kifejtette, hogy a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék ítélete megalapozatlan, iratellenes, az indokolási kötelezettség nem teljesített, és a tisztességes eljáráshoz való alapjogok sérülnek.

A **Fővárosi Ítéltábla**, mint harmadfokú bíróság az 1.Bhar.233/2019/5. számú végzésének indokolásában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megalapozatlannak tartotta, ezért annak hiányait bizonyítás felvételével kiküszöbölte, majd a felvett bizonyítás eredményeként a tényállás kiegészítésével és helyes ténybeli és jogi következtetések levonásával az elsőfokú ítéletet megalapozottá tette, a vádlott bűnösségét a vádirat szerint megállapította.

3. Tekintettel arra, hogy a panasszal támadott bírósági határozat jogerősen bűnösnek találta az terheltet, mégpedig – a lentebb részletesen kifejtett álláspontom szerint – a tisztességes eljáráshoz és az ártatlanság védelméhez fűződő alkotmányos alapjogot sértő bírósági eljárás eredményeként, így mind a másodfokú bírósági ítélet, mind pedig a harmadfokú bírósági végzés a terheltet közvetlenül érinti, ezért azzal szemben

jogosult (jogi képviselő útján is) alkotmányjogi panaszt előterjeszteni az Abtv. 27. § (1) bekezdés a)-b) pontja és ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése alapján. Mindkét esetben bírósági eljárásban született, egyedi döntésről van szó, amelyek az indítványozó közvetlen érintettségét alátámasztják, illetve büntetőügyben a terhelt érintettsége nem kíván külön bizonyítást.

II. A panasz formai befogadhatósága

4. A lefolytatott büntetőeljárásban a Fővárosi Ítéltábla 1.Bhar.233/2019/5. számú végzése folytán a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 24.Bf.8657/2018/9. számú ítélete 2020. január 23. napján jogerős, azzal szemben további rendes jogorvoslatnak nincs helye, így a jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége teljesül.

Álláspontom szerint a bírósági határozat alapjául szolgáló tényállás hibás – mégpedig éppen azért, mert az eljáró büntetőbíróságok megsértették a indítványozó tisztességes eljáráshoz való alapjogát, valamint az ártatlanság vélelméhez fűződő alapjogát – az így okozott jogsérelem a 2017. évi CX. törvény a büntetőeljárásról (a továbbiakban: Be.) alapján felülvizsgálati kérelemmel, bírói úton való orvoslása nem várható, mert a felülvizsgálat során a jogerős ítéletben megállapított (téves) tényállás lenne az irányadó. A fentiekben kifejtettek okán nyilatkozom, hogy jelen büntetőeljárásban nincsen folyamatban a Kúria előtt felülvizsgálati eljárás, illetve nem került sor perújítás kezdeményezésére sem.

5. A büntetőeljárásban az indítványozó részére a végzést postai úton 2020. február 07. napján kézbesítették, amelyre tekintettel a jelen panaszt a 60 napos törvényes határidőn belül terjesztem elő, így az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő megtartásra került.
6. A jelen panasz előterjesztésének formai okai teljesülnek.

III. A panasz tartalmi befogadhatósága

7. A 3231/2012. (IX.28.) AB végzés rámutatott, hogy az alkotmányjogi panasz intézménye a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöböléséhez biztosít jogkört, nem pedig a bírósági eljárás teljes egészének az ismételt felülbírálatára. A 3147/2013. (VII.16.) AB végzés ezzel összhangban azért utasította vissza az alkotmányjogi panaszt, mert az valójában az ügyben hozott bírósági döntések tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáját adta.

8. Az indítványozó a jelen ügyben állítja, hogy a panaszolt határozat megsértette elsősorban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított, a tisztességes eljáráshoz való jogát. Az indítványozó ezen joga az Alaptörvényben biztosított alapjog, mely morális jogosultság sérelme konkrét alapjogsérelmet valósít meg, és mint ilyen érintettség az alkotmányjogi panasz benyújtásának feltételül szolgálhat az Abtv. 27. § a) pontja alapján. Ezen alapvető jog természetesen nem biztosít jogot a mindig helyes vagy igazságos döntéshez, mert – amint arra a 3352/2012. (XI.12.) AB végzés is rámutat – a bíró ténybeli vagy jogi tévedését az igazságszolgáltatás mai rendszere magában hordozza. Az indítványozó ezért a jelen eljárásban nem is azt vitatja, hogy az ítélet érdemben helytelen lenne (noha, magától értetődik, hogy azt az indítványozó érdemben is súlyosan tévesnek tartja, különben nem terjesztené elő a jelen panaszt). Az indítványozó másodsorban azt sérelmezi, hogy a Fővárosi Törvényszék nem biztosította számára a tisztességes eljáráshoz való jog szerves részét képező az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében biztosított, normatív tartalommal bíró alkotmányos alapjogokat sem, úgymint az ártatlanság védelméhez fűződő alapjog, az in dubio pro reo elve és a védelemhez való jog.

Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, nevezetesen azt, hogy mennyire érvényesül, érvényesül-e valójában a magyar büntetőbírószági gyakorlatban az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében nevesített ártatlanság védelméhez fűződő alapjog, mely eljárásjogi intézmény az Emberi Jogok Európai Egyezményének VI. cikke szerint is a tisztességes eljáráshoz való emberi jog egyik részjogosítványát képezi. Ezen alapjogi kérdéseknek a jelen egyedi ügyön túlmutató jelentőségét önmagában is mutatja, hogy a Kúria 2016.El.II.JGY.K.1. számon közzétette „Az Alaptörvény követelményeinek érvényesülése a bírósági ítélezésben” elnevezésű Joggyakorlat-elemző Csoport Összefoglaló véleményét,¹ mely szerint „a bírói gondolkodásban fokozottan szükség van egyfajta alapjogi „átalakulásra”, az alapjogi szempontok fokozottabb megjelenítésére. Ez bírói bátorságot is feltételez, lévén a magyar bírói gyakorlat hagyományai az Alaptörvény egyes jogintézményeivel, illetve a konkrét szabályaival nem voltak összhangban. A bírácoknak fokozottan számítaniuk kell alapjogi érintettségű ügyekben az Alkotmánybíróság döntésére, s ezt az alapjogi érintettséget nem csupán konkrét alapjogok felmerülésekor, hanem általában a jogértelmezés során is vizsgálni kell. Az ítélezés azon ágazatai esetében, ahol alapjogok konkrétan is érintettek, így különösen a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága, a gyülekezési jog, és a tisztességes eljáráshoz való jog. Különös figyelmet kell fordítani az alkotmányos összefüggésekre, és a kapcsolódó alapjogi gyakorlat

¹ Elérhető: http://www.lb.hu/sites/default/files/joggyak/alaptorveny_osszefoglalo_velemenypdf

feltárására, mivel várható, hogy a bírói döntés alapjogi kontrolljára is sor kerül.”
(Vélemény, 194-195. o.)

9. E szakmai megállapítások külön is indokolják, hogy a tisztességes eljárásnak a magyar büntetőeljárás jogban betöltött szerepét az Alkotmánybíróság érdemi alkotmányjogi elemzésnek vesse alá annak érdekében, hogy – a 3/2013. (II.14.) AB határozat [33] bekezdésével összhangban – a jövőre nézve megfogalmazza azokat az alkotmányjogi szempontokat, amelyeket figyelembe véve a jogalkalmazók az adott jogvitákban kellőképpen mérlegelni tudnak.

- 10. Jelen panasz nem az ügyben eljáró bíróságok jogértelmezésének, valamint az általuk megállapított ténykérdések vonatkozásában történő felülvizsgálatára irányul.** Ezenfelül a panasz nem arra irányul, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság vizsgálja, hogy a bírói döntések indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, illetve a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. Továbbá a jelen panasz arra sem irányul, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság az eljáró bíróságok által elkövetett eljárási hibákat orvosolja oly módon, hogy „korigálja” a büntetőbíróságok által megállapított – az indítványozó szerint téves – tényállást, még kevésbé arra, hogy „felmentse” az indítványozót. A jelen alkotmányjogi panasz benyújtása – a magyar jogrendben betöltött funkciójának megfelelően – kifejezetten és csak arra irányul, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a határozatok olyan büntetőeljárásban születtek meg, melyben alkotmányosan igazolható okból kifolyólag sérült az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz és az ártatlanság védelméhez fűződő alkotmányos alapjoga.

11. Annak tekintetében, hogy az indítványozónak a tisztességes eljáráshoz való alapjogséremlme, valamint annak szerves részét képező ártatlanság védelméhez fűződő alapjogséremlme a bírói döntést érdemben befolyásolta az indítványozó lentebb részletesen kifejtett, vonatkozó érveinek az érdemi alkotmányjogi vizsgálatát igényli, mely implikálja, hogy a panasz tartalmilag is befogadható.

IV. Érdemben

12. A panaszban állított alapjogsérelem az alábbi alapjogi érveléssel támasztható alá.

13. Büntetőeljárásban a terhelt tisztességes eljáráshoz való joga magában foglalja – egyebek mellett – az ártatlanság védelmét, vagyis azt, hogy a bizonyítási kötelezettség

a vádat terheli, továbbá azt, hogy kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott terhére nem értékelhető (*in dubio pro reo*), végül a hatékony védelemhez való jogot. E három, immáron klasszikusnak mondható eljárási garancia nyilvánvalóan alkotmányos alapjogot jelent a büntetőeljárás terheltje számára, mely alapjogok bármelyikének sérelme önmagában alkotmányellenessé teszi a meghozott büntetőítéletet.

14. Annak érdekében, hogy a jelen panasz érdemben elbírálható legyen, a Tisztelt Alkotmánybíróságnak egyrészt azt kell megvizsgálnia, hogy az eljárt büntetőbíróóságok rendelkezésére álló bizonyítékok és peranyag alapján az ártatlanság vélelmének és az *in dubio pro reo* elvének a sérelme nélkül meg lehetett-e állapítani az indítványozó bűnösségét. Hangsúlyozzuk: ezzel **az indítványozó nem a büntetőbíróóságok ítéletének a büntetőjogi felülvizsgálatát kéri, hanem csak azt, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság vizsgálja meg, hogy a határozatokhoz vezető büntetőeljárásban sérült-e az indítványozó, mint terhelt tisztességes eljáráshoz való joga, valamint az ártatlanság vélelméhez fűződő alapjoga.** Ezt az intellektuális feladatot nem lehet elvégezni annak dogmatikai értékelése nélkül, hogy a büntetőeljárásban *in concreto* előadott bizonyítékok vajon kétséget kizáróan megalapozhatták-e a marasztaló határozatokat? E dogmatikai munka nem kerülhető meg azon az alapon, hogy az már a határozatok érdemi büntetőjogi felülvizsgálatát jelentené, mert akkor a tisztességes eljáráshoz való jog (az ártatlanság vélelme és az *in dubio pro reo* elv) sérelmére alapított alkotmányjogi panasz lehetősége eleve kizárásra kerülne a gyakorlatban.
15. Az indítványozó állítja tehát, hogy mind a másodfokú, mind pedig az harmadfokú határozat megsértette a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjog szerves részét képező ártatlanság vélelmét és az *in dubio pro reo* elvét, mert a büntetőeljárásban szolgáltatott bizonyítékok alapján nem lehetett imperatív módon, minden kétséget kizáróan levonni azt a következtetést, hogy az indítványozó, mint terhelt a vád tárgyává tett bűncselekményt elkövette volna. Az természetesen már nem képezheti a jelen eljárás tárgyát, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az indítványozót, mint terheltet fel kellett volna menteni (mert felmentő ítéletet csak a büntetőbíróóság hozhat), de azt az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdése alapján meg lehet, illetve az Abtv. 27. §-a alapján meg kell állapítani, hogy a marasztaló ítélet meghozatalára az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésének sérelmével kerülhetett csak sor.
16. A büntetőeljárásban az indítványozó fellebbezése kifejezetten támadta az másodfokú bíróság által megállapított tényállást. Ennek ellenére a harmadfokú bíróság elfogadta a másodfokú bíróság által megállapított tényállást, annak teljeskörű vizsgálata nélkül. E vizsgálat pedig semelyik fokon nem történt meg.

17. Annak érdekében, hogy állást lehessen foglalni abban az alkotmányjogi jogkérdésben, hogy vajon a határozatok által megállapított tényállást – az Alaptörvény XXVIII. cikkének (2) bekezdése szerint – megalapozhatták-e a büntetőeljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok, először is figyelembe kell venni azt, hogy a bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem tettek eleget tényállás tisztázási kötelezettségének.
18. Az indítványozó azért kéri a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mert álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla által meghozott határozatok megsértették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(2) bekezdésében megfogalmazott alapjogait.
19. Az alapjogsérelem már az elsőfokú bírósági eljárásban bekövetkezett azáltal, hogy a vádat képviselő **ügyészségi fogalmazó**, egyben a Budapesti Nyomozó Ügyészség által végzett ügyészségi nyomozást is vezette az indítványozóval szemben, mint a rendőrség hivatásos állományú tagja által elkövetett bűncselekmény gyanúja miatt a büntető eljárás során. **Az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga ennek tekintetében akként valósul meg**, hogy a nyomozási struktúrában, a nyomozás és a vádemelés szakaszában egymástól jól elkülönülten kell megjelennie az ügyészi és a vádlói feladatköröknek és az ezekhez rendelt felelősségnek. Az Alaptörvény ügyészségről szóló 29. cikke megállapítja az ügyészség törvényes működésének kereteit, ahol egymástól elkülönülten határozza meg [(2) bekezdés a)-b) pont] az ügyészség nyomozással összefüggésben gyakorolt jogait valamint a közvád képviselőt bírósági eljárásban. Az Alaptörvényből kitűnik, hogy az említett két funkció egymástól élesen elválik és azokat a gyakorlatban sem lehet összemosni, különben sérül a terhelt tisztességes eljáráshoz való joga és annak garanciáinak fokozottabb érvényesüléshez fűződő érdek.

A büntetőeljárás során a vádemelést követően az indítványozó védője indítványozta ügyészségi fogalmazó tanúkénti kihallgatását az elsőfokú bírósági tárgyaláson, a vádbeli tanúbizonyításra történő indítványokon felül, azonban erre nem került sor, mivel az ügyészségi fogalmazó átvette a vád képviselőt. Így nem teljesült az eljárási feladatok megoszlásának alapelve, aminek következménye, hogy a büntetőeljárás során nem volt lehetőség az ügyészségi nyomozó kihallgatására sem.

A 2011. évi CLXIII. törvény az ügyészségről (a továbbiakban Ütv.) 1. § és 2. § (1) bekezdés c) pontja alapján az a büntetőeljárásról szóló törvényben meghatározott esetekben nyomoz (a továbbiakban: ügyészségi nyomozás), ugyanezen jogszabályhely e) pontja alapján közvádlóként gyakorolja a vádemelés közhatalmi jogkörét, a bírósági eljárásban képviseli a vádat, továbbá gyakorolja a büntetőeljárásról szóló törvényben

számára biztosított jogorvoslati jogokat, azaz az Ütv. taxatív felsorolást ad az ügyészség feladat- és hatásköréről, amely nem konjunktív felsorolás.

Alapjogi érvelésem eredményeként megállapítható, hogy az eljárás kimenetelére közvetlen hatással volt a fentiekben kifejtett jogsértés, a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére tekintettel, mivel a nyomozás végzését és a vád képviselőjét egy és ugyanazon személy látta el.

Az indítványozónak nem volt lehetősége, hogy indítványokat, észrevételeket tegyen az ügyészségi nyomozó tanúkénti kihallgatása kapcsán, illetve hogy ügyét egymástól jól elhatárolható felelősséggel rendelkező nyomozó ügyész, valamint közvádoló lássa el. Az indítványozó védekezéshez, illetve védelemhez való joga sérült ezáltal, amely a tisztességes eljáráshoz való alapjog szerves részét képezi. Az indítványozó védekezési lehetőségei ugyanis a nyomozást követően nemhogy bővültek volna, hanem nagy fokban korlátozottá váltak, azzal, hogy nem tudott a 1998. évi XIX. törvény a büntetőeljárásról (a továbbiakban: régi Be.) 43. § (2) bekezdés d) pontja alapján az őt megillető büntetőeljárás jogosultsággal élni. A fentiekben előadottakból egyértelműen kitűnik a tisztességes eljáráshoz megsértéséhez kapcsolódó alapjogsérelem, miszerint a vád – a nyomozó ügyész vádképviselőjével – hatalmi helyzetével visszaélve többletjogosultságokat szerzett a helyzetéből adódóan kiszolgáltatott indítványozóval szemben.

A fentiekben leírt alapjog sérelem olyan súlyú, hogy már önmagában megalapozza a Tisztelt Alkotmánybíróság eljárását, ugyanis jogállami keretek között nem megengedhető, hogy a nyomozás során eljáró hatóság képviselje a vádat a bírósági szakban.

20. Az elsőfokon eljáró bíróság ítéletének indokolásában megjegyzi, hogy a bizonyítékok körében a beszerzett kamerafelvételek közül [REDACTED] felvétel a terhelti gépjármű rendszám szerinti felismerhető képét tartalmazza, ugyanakkor van egy olyan felvétel, amelyen dátum sem látható. (Egy dolog viszont bizonyos: ezen időpontok a vádbeli cselekmény utániak, ergo olyan felvétellel bizonyítják a bűnösséget, ami azt éppen kizárja) Az elsőfokú eljárásban kihallgatott tanúk [REDACTED] és [REDACTED] elmondták, hogy a kimentett felvételek nem a valós időt tüntetik fel, ahhoz egy programot szoktak biztosítani. Azonban az elsőfokon eljáró bíróság részére a jelzett program nem lett csatolva. A kamerafelvételek keletkezésének ideje, amelyeket a későbbiekben a másodfokon eljáró bíróság is figyelembe vett, részben nem állapítható meg, így azok alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan az indítványozó büntetőjogi felelőssége sem.

[REDACTED]

Az elsőfokon eljáró bíróság megállapította, hogy a felvételek közül hiányzik az, amikor a sértetti gépjármű ép állapotban megérkezik a parkolóházba, illetve az is, amikor a sértett a cselekményt észleli. Kiemeli, hogy [REDACTED] tanúvallomásából rögzíthetően csak nagy vonalakban tekintette meg a felvételeket, nem is nézte azt tovább a körbesétáló férfitől, míg az ő utasításainak megfelelően ezen felvételre koncentrált [REDACTED] tanú is, aki saját bevallása szerint nem nézte végig az összes kamerafelvételt.

Az elsőfokon eljáró bíróság ítéletének indokolásában megjegyzi, hogy ahhoz, hogy ki tudja zárni más elkövető lehetséges személyét, ahhoz a sértetti parkolás teljes időtartamára vonatkozó felvételekre lett volna szükség, melyet a nyomozó hatóság a nyomozás során elmulasztott és nem szakértő emberekre, így [REDACTED] tanúkra bízta, hogy az általuk relevánsnak tartott felvételeket mentse ki és bocsássák a hatóság részére.

A nyomozást kezdetben folytató [REDACTED] r. főrm. a kamerafelvételek elemzésére kapott utasítás, a nyomozás elrendeléséről készült feljegyzés szerint, melyet azonban nem, avagy nagyfokú gondatlansággal hajtott végre.

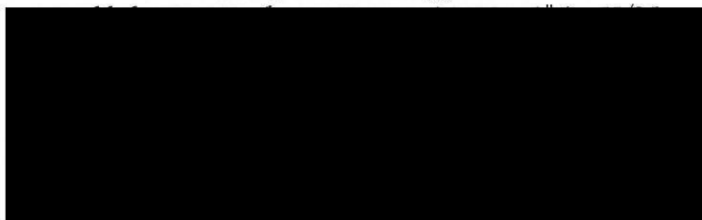
A fentiekben részletezettek alapján megállapítható, hogy a büntetőeljárás sértettje [REDACTED] napját megelőzően a [REDACTED] bevásárlóközpont [REDACTED] a gépjárművét ért rongálás felfedezését követően a [REDACTED] üzemeltetési vezetőjét kereste fel, aki végignézte a kérdéses kamerafelvételeket, majd utasítást adott [REDACTED] szolgálatban lévő munkatársának, hogy mentse ki az adott számú kamerafelvételt. A sértett ezt követően napokkal később, [REDACTED] napján tett büntetőfeljelentést, a vádbel [REDACTED] napja és [REDACTED] napja közti időben a sértett „nyomozott”, nem szakértő személyekre bízva a bevásárlóközpont üzemeltetésének rendelkezésére álló kamerafelvételek elemzését. Jelen ügyben a nyomozást a BRFK II. kerületi Rendőrkapitánysága kezdte meg, majd az elrendelt nyomozást a továbbiakban a Budapesti Nyomozó Ügyészség végezte. Az ügyész a vádemelés feltételeinek megállapítása végett nyomozást végeztet vagy nyomoz. A régi Be.) 29.§ a)-g) pontjaiban meghatározott esetben kizárólag az ügyészség végzi a nyomozást. Ahhoz, hogy az ügyész és a nyomozó hatóság teljesíteni tudja a hivatalból való eljáró kötelességét – régi Be. 6. § (1) bekezdés – az szükséges, hogy a bűncselekményre vonatkozó információk a tudomására jussanak, amely a jelen büntető eljárásban a fentiekben kifejtettek okán nem teljesült.

A büntetőeljárás adataiból kétségmentesen megállapítható, hogy a vádbeli [REDACTED] [REDACTED] napi dátum szerint sem a sértett, sem pedig a vádlott parkolását, sőt, az épületben történő megjelenését sem dokumentálták, valamint a kameráktól független rendszer szerint azok rögzítésre nem kerültek.

A fentiekben kifejtettek alapján megállapítható, hogy az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében meghatározott ártatlanság vélelméhez fűződő princípiuma sérült, mivel a vád az állításának valóságát nem volt képes bizonyítani, tehát eljárásjogi kötelezettségének nem tett eleget. A vádló azt állítja, hogy az indítványozó követte el a bűncselekményt, azonban erre nem tudott a régi Be. 75. § (1) bekezdés előírásai szerint hiánytalan és a valóságnak megfelelő bizonyítékokat felvonultatni. Az elsőfokú bíróság ítéletében rámutat arra, hogy a bűnösség megállapítására irányuló bizonyítás súlyos hiányosságokban szenved. Ebből kifolyólag az indítványozó ártatlanságnak vélelme nem dől meg és az indítványozót felmentik. A panasszal támadott bírósági határozatok nem vizsgálták a bizonyítási eszközök törvényességét, ezzel megsértve az indítványozó ártatlanság vélelméhez fűződő alapjogát.

A panasszal támadott bírósági határozatok a fentiek alapján a kétséges tényeket helytelenül értelmezték, nem teljesült az in dubio pro reo elve, vagyis, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. A kamerafelvételek tartalma, bizonyos kamerafelvételek eltűnése és a meglevő kamerafelvételek kétséges megtekintése okán ténybeli kételyek maradtak fenn az indítványozó bűnösségét tekintve, amelyek egyik támadott bírósági eljárásban sem lettek tisztázva.

21. Az előző ponthoz szorosan kapcsolódva fontos kiemelni, hogy a jelen büntetőeljárás során **lefoglalt bizonyítékok tűntek el**, amely szintén közeli összefüggést mutat az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(2) bekezdés szerinti tisztességes eljáráshoz való alapjogának, valamint az ártatlanság vélelméhez fűződő alapjogának sérelmével, illetve annak közvetlen következménye ezen alapjogainak sérelme. A BRFK II. kerületi Rendőrkapitányság [REDACTED] [REDACTED] napján rendelt el lefoglalást a [REDACTED] [REDACTED] bevásárlóközpont [REDACTED] arkolószintjének kamerái által [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] között rögzített felvételei tekintetében. A lefoglalás elrendeléséről szóló határozat 6 db kamera 11 óra 15 perc és 14 óra 30 percig terjedő felvételeit foglalja le, ami azt jelenti, hogy hatszor 3 óra 15 percnyi felvétel, azaz összesen 19 és fél órányi kamerafelvétel került lefoglalásra, melyből az

nyomozási iratok között bűnjelként nyilvántartott CD lemezen ennek körülbelül az 5%-a volt megtalálható.

A lefoglalást elrendelő hatóság megsértette a régi Be. 154. §-ban foglalt eljárási kötelezettségét, mivel a lefoglalt kamerafelvételek nem maradtak változatlanok, eltűntek, ezzel a bizonyítási eszközök köre számottevően csökkent. Kijelenthető, hogy az indítványozó tisztességes eljáráshoz való joga, valamint az ártatlanság vélelméhez fűződő alapjoga ismételen sérült, hiszen az eljáró hatóság által elkövetett jogsértés okán a bizonyítási eszközök teljes köre nem állt rendelkezésre az ügy érdemében határozó bíróságok döntéséhez, valamint nem lett kétséget kizáróan bizonyítva az indítványozó bűnössége.

A sérelmezett bírói döntések során egy ízben sem vizsgálták a fenti bizonyítási eszközök eltűnését, nem törekedtek a tényállás alapos és hiánytalan tisztására, ezzel sértve az indítványozó jelzett alapjogait. Az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező a védekezéshez való eljárási alapjoga szintén sérült, mivel a nyomozás során lefoglalt felvételeket nem ismerhette meg, nem tudta, hogy pontosan mi alapján vádolják bűncselekmény elkövetésével. Rendkívül aggályos, hogy a panasszal támadott bírósági határozatok nem is tesznek említést a bizonyítási eszközök hiányos köréről.

22. A büntetőeljárás során az indítványozó mobil telefonkészülékéhez tartozó híváslista, illetve cellainformációk [redacted] 0 óráig kerültek megkérésre.

Az indítványozó a vádbeli cselekmény időpontjában részben a [redacted] és részben a [redacted] területén tartózkodott, mely a híváslistájához tartozó cellapozíciókból nyilvánvaló. Azokban az időpontokban, amikor cellaadat nem áll rendelkezésre, de előtte és utána igen, egyértelműen megállapítható, hogy oda-vissza időben nem megjárható a távolság a vádbeli helyszín és az indítványozó tartózkodási helye között, azaz a kérdéses időben nem lehetett az indítványozó a [redacted] bevásárlóközpont parkolójában és nem tölthetett el ott is időt. A [redacted] ugyanis a [redacted] találkozásánál található, a következő „dobott” cella pedig az [redacted] melyre a Készenléti Rendőrség területén található mobiltelefonok jelentkeznek fel, amely a [redacted] kereszteződésénél található.

[redacted] ügyészségi fogalmazó által [redacted] napján készített hivatalos feljegyzés nem a VODAFONE átiratban foglaltakat tartalmazza, ugyanis a

kérdéses telefon nem mozgott, mivel a megjelölt időben nem „dobott” cellát. A feljegyzés azt tartalmazza, hogy 13:30-ig nem állapítható meg, hogy hol volt a telefon, ezzel szemben azonban megállapítható, ugyanis 13 óra 27 perc 35 másodperckor, egyértelműen az [REDACTED] cellát dobja a rendszer. Valótlan volt a nyomozó ügyész hivatalos feljegyzésében foglalt azon állítás is, hogy 12 óra 01 perckor a telefon a [REDACTED] cellázna, hiszen ez a cellapozíció üres, azaz „nem dobott” az akkori forgalmazáshoz cellát a rendszer.

Az ügyészségi fogalmazó hivatalos feljegyzésében rögzített állítás szintén kimeríti az indítványozó tisztességes eljáráshoz való alapjogának sérelmét, ugyanis hatalmi helyzetével élt vissza az ügyészségi fogalmazó, amikor nem a valóságnak megfelelő cellainformációk kerültek rögzítésre a feljegyzésében.

23. Álláspontom szerint jelen ügyben a bizonyítékok értékelése vagy kizárása nyilvánvalóan önkényes jellegű volt, avagy teljességgel ésszerűtlen döntésnek minősíthető, hogy minden periratokban fellelhető bizonyítékkal ellentétes következtetés levonására került sor, amely így azonban megvalósíthatja a jelzett alapjogok sérelmét is.
24. Előadom, hogy az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(2) bekezdése által biztosított alapjogainak sérelme a panasszal támadott bírósági eljárásokban terhelti eljárásjogi pozíciójára lényeges hatással volt. Az indítványozó eljárási jogait fentiekben kifejtettek alapján különböző módokon kerültek megsértésre a panasszal támadott bírósági eljárások során (nyomozó ügyész képviselte a vádat, bizonyítási eszközök tűntek el stb.). Ezen processzuális jogok az eljáró hatóságok általi megtartása garantálják az indítványozó alkotmányos alapjogainak tiszteletben tartását, jelen esetben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(2) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz és ártatlanság védelméhez fűződő alapvető emberi jogainak tiszteletben tartását.
- A panasszal támadott határozatok olyan bírósági eljárások eredményei, melyek során az indítványozót, mint terheltet elítéltként kezelték és nem győződtek meg bűnösségéről.
25. A bírósági eljárások ténymegállapításai a jelen eljárásban természetesen nem bírálhatóak felül. Az azonban elbírálandó és elbírálni az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(2) bekezdése alapján, hogy vajon a fenti tényeket az eljáró büntetőbíróságok (és így a meghozott határozatok) az indítványozó – mint a büntetőeljárás vádlottja – tisztességes eljáráshoz és ártatlanság védelméhez fűződő alapjogának a sérelmével állapították-e meg? Határozott álláspontunk szerint igen, mégpedig azért, mert a

határozatok a fenti ténymegállapításoknak az indítványozó cselekvőségére vonatkozó részét semmilyen formában nem támasztják alá, de még csak nem is vizsgálták korrekt módon.

26. Megjegyzendő, hogy az indítványozó, mint terhelt cselekvőségével kapcsolatban sem tárgyi bizonyíték, sem független (!) tanúvallomás nem áll rendelkezésre, mert ilyen nincsen. Sőt, a kezdeti rendőri intézkedés pontosan a peradatokkal ellentétes megállapításokat tartalmaz.
27. Az eljáró büntetőbírók továbbá megsértették az indítványozó, mint vádlott hatékony védelemhez való jogát is, mert nem fogantatosították a saját ártatlansága igazolása végett előterjesztett konkrét bizonyítási indítványokat, úgymint a valóság feltárása, további bizonyítékok beszerzése, így az ártatlanság bizonyításának lehetőségét. Az indítványozó önként vállalta vallomása poligráf alkalmazásával történő vizsgálatát, azonban ezt az elsőfokon eljáró bíróság elutasította.
28. Felhívjuk a Tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét arra is, hogy mind a másod-, mind pedig a harmadfokú bíróság, mind az anyagi jogi jogszabályokat, mind pedig magát az Alaptörvényt is figyelmen kívül hagyta, mikor megvonta a vádlottól az objektív valóság bizonyításának lehetőségét.
29. A fentiek alapján ezért azt **kéri** az indítványozó, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság szíveskedjék megállapítani, hogy a határozatok sértik az indítványozó, mint terhelt tisztességes eljáráshoz és az ártatlanság védelméhez fűződő alapjogát, mert semmilyen bizonyíték által alá nem támasztottak, továbbá az eljáró bíróságok pedig az indítványozó – mint vádlott – saját ártatlanságának bizonyítására vonatkozó indítványait elvetették.

Itt jegyzendő meg az EJEB által elvárt további gyakorlat az alábbiak szerint.

*Az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése értelmében Magyarország biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. Az emberi jogokat érintő nemzetközi kötelezettségek közül az egyik legfontosabb az Emberi Jogok Európai Egyezményében (a továbbiakban: EJEE) lefektetett minimum követelmények tiszteletben tartása. Az Alaptörvény tisztességes eljáráshoz való jogot rögzítő XXVIII. cikkében beazonosítható az EJEE 6. cikkének tartalma, melyre vonatkozó **strasbourgi bírósági gyakorlatra tehát az Alkotmánybíróságnak is figyelemmel szükséges lennie** (22/2013. (VII. 19.) AB határozat, 16.).*

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) értelmezésében az EJEE 6. cikke által védett tisztességes eljáráshoz való jog alapvetően nem foglalja magába annak vizsgálatát, hogy minden eljárási szabályt betartott-e és érdemben helyes döntést hozott-e a bíróság. Általában a bizonyítékok befogadása és értékelése, valamint a tényállás megállapítása is kívül esik e jog védelmi körén. A nyilvánvalóan **önkéntes vagy teljességgel** ésszerűtlen döntés azonban megvalósíthatja e jog sérelmét. (*Sisiojeva és mások c. Lettország*, GC, 60654/00, 2007. január 15.)

A **nyilvánvalóan önkéntes vagy teljességgel ésszerűtlen** bírósági döntés egyik esete, amikor büntetőügyben teljességgel tisztességtelen vagy önkéntes következtetésre vezet a bizonyítékok téves értékelése. (*Scheper c. Hollandia*, 39209/02, 2005. május 5.)

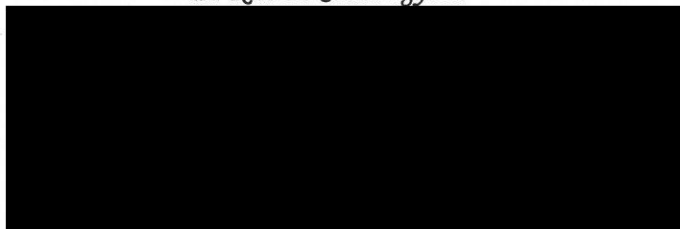
Kivételesen a tisztességes eljáráshoz való jog körében vizsgálható a védelem bizonyítékának (tanújának) jelentősége is, ha e bizonyítékot elvetették (a tanút nem hallgatták meg), holott feltétlenül szükség lett volna rá az igazság (bűnösség) tisztázásához, és befogadásának hiánya teljességgel ellehetetlenítette a védekezést, egészében tisztességtelenné téve az eljárást.

(*Butkevicius c. Litvánia*, 48297/99, 2000. november 28.), *Krempovskij c. Litvánia*, 37193/97, 1999. április 20.)

Egyezményesértő **valamely bizonyíték be nem fogadása, ha a döntés nem kellően indokolt**, az elvetett bizonyíték súlyosan megingatná a vádat, és a vád alapja gyenge. Ilyen esetben nem bírói mérlegelés kérdése a védelem által felajánlott bizonyíték szükségességének és elegendőségének megítélése. (*V.D. c. Románia*, 7078/02, 2010. február 16., 107-116.)

A fentiekben írtak szerint tehát nem külön-külön, hanem úgy és összességében is vizsgálni szükséges a tisztességes eljáráshoz való jog meglétét. Álláspontom szerint jelen ügyben a bizonyítékok értékelése vagy kizárása nyilvánvalóan önkéntes jellegű volt, avagy teljességgel ésszerűtlen döntésnek minősíthető, hogy minden periratokban fellelhető bizonyítékkal ellentétes következtetés levonására került sor, amely így azonban megvalósíthatja a jelzett jog sérelmét is.

30. Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság nem állapítja meg, hogy a támadott határozatok – illetve az ahhoz vezető büntetőeljárás – sértik az indítványozó jelzett alapjogait, akkor azzal lényegében azt mondaná ki, hogy marasztaló büntető ítéletet „bemondásra” is meg lehet hozni, azaz bárkit el lehet ítélni egy olyan cselekményért,

amelyben a részvételét egyetlen objektív bizonyíték sem támasztja alá. Sőt, jelen esetben ezzel éppen ellentmondó bizonyítékok is fellelhetők, ráadásul nem is kevés számban.

31. A magyar büntetőbírósi gyakorlatban sajnos visszatérően fordul elő, hogy a büntetőbírósi gyakorlatilag csak azért marasztalja el a vádlottat, mert a bűnössége a rendelkezésre álló adatok alapján „nem teljesen kizárt” (lásd az ún. *Móri ügyet*, ahol a magyar büntetőbírósi ügy ítélet el két személyt másodfokon is 8 ember meggyilkolásáért, hogy az elítélt személyeknek semmi köze nem volt a bűncselekményhez). **Ezzel szemben a tisztességes eljáráshoz való jogból (az ártatlanság vélelméből, az *in dubio pro reo* elvéből) annak kell (kellene) következnie, hogy a vádlott csak akkor ítélt el, ha a perben a vád által szolgáltatott bizonyítékokból imperatív módon (szükségképpen) következik a vádlott bűnössége, nem pedig akkor, ha a rendelkezésre álló bizonyítékok úgy is értelmezhetők, hogy azok megalapozhatják a bűnösséget.**
32. A támadott ítélet alkotmányjogi abszurditását (*ergo* a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét) plasztikusan bizonyítja, hogy amennyiben egy büntető ügyben a terhelt egyszerűen azt állítja, hogy nem karcolta meg, nem tett kért a sértett gépkocsijában, de ezen állítását semmi nem bizonyítja, akkor ezen állítást – ha azt a sértett vitatja – a büntető bíróság biztosan nem állapítja meg tényként. Ehhez képest a jelen ügyben az indítványozó vádlott bűnösségét a határozatok konkrét bizonyíték hiányában állapították meg, kizárva az ellenbizonyítást, ami pedig dogmatikai nonszensz.

V.

Indítvány a határozatok végrehajtásának felfüggesztésére

33. Az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján **indítványozzuk**, hogy a büntetőügyben másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az ítélet végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig szíveskedjék felfüggeszteni.

Magától értetődik, hogy az ítélet azonnali végrehajtása az indítványozóra nézve közvetlen és konkrét, nem reparálható sérelemmel járna. Ezzel szemben az indítványozó a büntetőeljárásban mindvégig részt vett, a hatóságokkal együttműködött, az eljárás alól nem vonta ki magát, így az ítélet végrehajtásának esetleges késedelme a közérdekre nézve sérelemmel nem járhat, a végrehajtás megghiúsulásának kockázata fel sem merül. Ezen kívül az Alkotmánybíróság elsőként a panasz befogadhatóságáról dönt, mely viszonylag gyorsan várható.

VI.

Egyéb nyilatkozatok

34. Az indítványozó nyilatkozik annak tekintetében, hogy nem kezdeményezte bíróság előtt az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.
35. Az indítványozó nyilatkozik annak tekintetében, hogy az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panasza esetében az indítványban foglalt alkotmányossági kérelem lényegének közzétételéhez nem járul hozzá.

Budapest, 2020.05.29.

Tisztelettel:

dr. Kiss D. Csaba ügyvéd
védelmében és jogi képviseletében

Melléklet:

- meghatalmazás (korábban már csatolásra került)